

Χιλή 2017-2018

16.12.2017 Φύγαμε! Ο φίλος μας ο Manuel μας πάει στο αεροδρόμιο, καλή αρχή του ταξιδιού μας! Μετά όλα θα είναι λίγο κουραστικά, γιατί το ταξίδι μας θα διαρκέσει 24 ώρες, 4 απ' αυτές περιμένοντας σε κάτι ουρές για κάτι ελέγχους. Πρώτα πάμε με την AUA στο Miami και μετά με τη Latam στο Santiago de Chile. Στο Miami γελάμε πολύ με τα καλαμπούρια του τελωνειακού, γιατί αντίθετα θα μας τουφεκίσει.

17.12. Φτάνουμε στις 8 το πρωί και είμαστε πολύ «ευτυχισμένοι», γιατί περνάμε πάλι ώρες σε κάτι ουρές για κάτι ελέγχους. Έχει πολύ κόσμος και φασαρία και γι' αυτό δε βρίσκουμε τον ταξιτζή μας, αλλά ένας πολύ συμπαθητικός ταξιτζής μας δανείζει το κινητό του κι έτσι καταφέρνουμε να τον βρούμε. Μας πάει στο ξενοδοχείο Carmenero, όπου μας δίνουν πάλι το δωμάτιο μας με βεράντα κι έξοδο στον κήπο. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι!

Πάμε στην μπιραρία Kunstmann, όπου δουλεύει η φίλη μας η Ivca. „Kunstmann – Das gute Bier“ (η καλή μπίρα). Σήμερα όμως έχει προεδρικές εκλογές, γι' αυτό δεν πουλάνε οινόπνευμα μέχρι τις 9 το βράδυ και δεν έχει μπίρα στην μπιραρία. Ο Jürgen είναι λίγο σιωπηλός όταν διαβάσει τον τεράστιο κατάλογο γεμάτο μπίρες... ☺ Λίγα λεπτά πριν από τις 9 όλοι φωνάζουν „9 είναι!“, ακριβώς στις 9 αρχίζουν να μας σερβίρουν τις μπίρες, και λίγο αργότερα ξεκινάει και το κέφι...

Η Ivca είναι ευτυχισμένη, γιατί είναι τεσσάρων μηνών έγκυος. Ακόμα δεν ξέρει αν είναι αγόρι ή κορίτσι, αλλά ήδη δίνει δυνατές κλοτσιές. Προτείνω ποδοσφαιριστής, αλλά η Ivca προτιμάει χορευτή. Κουβεντιάζουμε αρκετό καιρό μαζί της και μετά πρέπει να πάει σπίτι, πριν φύγει όμως μας χαρίζει 2 μπουκάλια Kunstmann. Μας έσωσε, γιατί στο ξενοδοχείο δε θέλουν να μας πουλήσουν κρασί, έτσι πίνουμε μια απ' τις μπίρες της Ίβκας, πριτς.

18.12. Μας σερβίρουν το πρωινό στη βεράντα μας, όπως και πέρσι, και αυτό μας αρέσει πολύ. Ακόμα πιο πολύ μας αρέσουν τα ζηλιάρικα σχόλια στο Facebook, γιατί έβαλα μια φωτογραφία του Jürgen που κάθεται έξω με κοντομάνικο μπλουζάκι, χωρίς ζακέτα. Στις 10 μας παίρνει ο ταξιτζής μας και μας πάει στην κοιλάδα του Colchagua, όπου μένουμε στο ξενοδοχείο Terraviña. Μετά από το check-in πάμε με τα πόδια στη Santa Cruz, όπου πάμε σ' ένα πολύ απλό εστιατόριο για να πιούμε μια μπίρα. Γύρω μας κάθονται παχουλοί, ευχαριστημένοι ντόπιοι που τρώνε τεράστιες μερίδες φαγητό. Όταν φεύγουμε, η ταβερνιάρισσα μας δίνει ένα μπουκάλι φρέσκο νερό και μας αποχαιρετάει τόσο εγκάρδια σαν να ήμασταν μόνιμοι πελάτες όλη τη ζωή μας ή σαν να τρώγαμε για 20 άτομα. Γυρίζουμε στο ξενοδοχείο και μετά από μια ωραία σιέστα δοκιμάζουμε κρασί στον κήπο του ξενοδοχείου. Ο ρεσεψιονίστ Leo μας φέρνει φράουλες και καρύδια. Ο ηλικιωμένος σκύλος Rocco, η γάτα Σοφία και μερικά πουλιά «queltéhue» μας κάνουν παρέα και ο Leo μας εξηγεί ό, τι θέλουμε να μάθουμε. Για το βράδυ μας κάνει κράτηση στο εστιατόριο Etiqueta Negra, που

προσφέρει ένα ιδιαίτερο σέρβις, δηλαδή ψάχνουν τους πελάτες στα ξενοδοχεία και μετά το φαγητό τους φέρνουν πάλι πίσω. Και σε λίγο θα μάθουμε ότι δεν είναι το μοναδικό ιδιαίτερο του εστιατορίου...

Στις 8 το βράδυ έρχεται λοιπόν μια κυρία μ' ένα παιδάκι 2 ετών και ξεκινάμε. Το παιδί στέκεται όρθιο στο κάθισμα του συνοδηγού, με το παράθυρο ανοιχτό, και η καλή του η μαμά τρέχει σαν τρελή. Αν πρέπει να φρενάρει το παιδί φεύγει απ' το παράθυρο. Φτάνουμε στο εστιατόριο και μας οδηγούν σ' ένα τραπέζι με πιάτα γεμάτα σκόνη, ένα απ' αυτά ακόμα και έχει ιστό αράχνης. Καθαρίζουμε λοιπόν τα πιάτα και παραγγέλνουμε pisco, ceviche, pastel de jaiba και choclo à la crema. Τα μεζεδάκια τα βάζουμε στις χαρτοπετσέτες μας, αλλά τα κύρια πιάτα μας τα φέρνουν σε καθαρά πιάτα. Μεγάλη έκπληξη!!!! Μετά από το φαγητό δοκιμάζουμε κρασιά και μετά η ταβερνιάρισσα μας πάει πίσω στο ξενοδοχείο μας, αυτή τη φορά χωρίς το παιδάκι σαν συνοδηγό... Την άλλη μέρα ζητάμε το Leo να της πει ότι η συμπεριφορά της είναι εγκληματική απερισκεψία, αλλά εκείνος πιστεύει ότι δεν έχει νόημα, η κυρία αυτή είναι μια ανέλπιδη περίπτωση. Το ίδιο πιστεύουμε κι εμείς, αλλά θέλουμε να πούμε κάτι, γιατί αλλιώς θα αισθανόμασταν συνένοχοι, αν το παιδάκι πάθαινε τίποτα.

19.12. Πλούσιο πρωινό που περιέχει μεταξύ άλλων φράουλες, κεράσια, βερίκοκα και μύρτιλλα, τέλειο αυτό το καλοκαίρι στην καρδιά του χειμώνα!

Το απόγευμα επισκεπτόμαστε το αμπελόκτημα Viu Manent. Ένα ζευγάρι νιόπαντρων κι εμείς κάνουμε την επίσκεψη με μια Βραζιλιάνα ξεναγό που μιλάει *portañol* (ισπανικά και πορτογαλικά μαζί). Σε μια άμαξα κάνουμε το γύρο του κτήματος και μας δείχνουν κι εξηγούν πολλά ενδιαφέροντα. Στο τέλος δοκιμάζουμε Sauvignon Blanc, Cabernet Sauvignon, Secreto (γράφει μόνο το 85% των υλικών, τα υπόλοιπα είναι μυστικό, γι' αυτό λέγεται έτσι), Carmenere και Malbec. Όλα τα κρασιά μας αρέσουν πολύ κι ευτυχώς τα βρίσκουμε σε όλα τα εστιατόρια που επισκεπτόμαστε στο γύρο μας.

Το βράδυ τρώμε σ' ένα πολύ ρομαντικό εστιατόριο, στο οποίο μπορούμε να πάμε με τα πόδια. Ευτυχώς, γιατί έτσι δεν έχουμε και άλλη περιπέτεια με τρελές μανούλες. Τρώμε congrio (μουγκρί) frito con puré rústico. Νοστιμόοοο! Μετά πίνουμε Carmenere στον κήπο του ξενοδοχείου και πάλι τα ζώα του σπιτιού μας κάνουν παρέα. Θαυμάζουμε τα αστέρια και μεγαλώνει η ανυπομονησία μας για την κοιλιάδα του Elqui, όπου θα επισκεφτούμε τα αστεροσκοπεία.

20.12. Ένας πολύ συμπαθητικός ταξιτζής μας πάει στο Santiago. Ξέρει κι εξηγεί τα πάντα, οι γνώσεις του είναι αμέτρητες, π.χ. ότι ο Αργεντινός είναι φαντασμένος, ο Κολομβιανός μιλάει τα πιο καθαρά ισπανικά, ο Ουρουγουανός πίνει το τσάι μάτε του παγωμένο και ο Παραγουανός ζεστό ή αντίθετα, κλπ. Είναι σασιτισμένος που η Αυστρία έχει μόνο 8 εκατομμύρια κατοίκους και ΟΥΤΕ ΕΝΑ καγκουρώ, μας ειδοποιεί ότι ο Jürgen μοιάζει με τον περίφημο Χιλιανό τραγουδιστή Miguel Zabaleta (είναι σωστό, εν τω μεταξύ το βρήκαμε στο ίντερνεντ). Όταν φτάνουμε στο Santiago, μου δίνει το κινητό του για να πάρω τηλέφωνο την Paulina και δε μας αφήνει πριν βρούμε την Paulina στο σταθμό

λεωφορείων. Μας εξηγεί ότι τους κατοίκους της Concepción τους λένε *renquistas*, πράγμα που βεβαιώνει η Paulina. Ζαλισμένοι από τόσες πολλές καινούργιες γνώσεις αφοσιωνόμαστε τώρα στη χαρά που ξαναβρεθήκαμε. Ψάχνουμε τα εισιτήρια μας, πίνουμε ένα χυμό και ξεκινάμε με πούλμαν προς La Serena. Το πούλμαν έχει „μισοκρεβάτια“ – *semicamas* – κι έτσι ξαπλώνουμε άνετα και κοιτάζουμε το τοπίο, διαβάζουμε, κοιμόμαστε.. . Στις 8 το βράδυ φτάνουμε στο ξενοδοχείο *Mar de Ensenos*, πάμε στο δωμάτιο μας, το αλλάζουμε, γιατί το καζανάκι δε λειτουργεί, και στις εννέα και μισή καταλήγουμε τελείως πεινασμένοι στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Τρώμε *chupe de jaiba*, γαριδοσαλάτα, τόνο με ψητές ντομάτες και *rolenta* με *roquefort*, πίνουμε *Carmenere* και είμαστε πάλι εντάξει. Για επιδόρπιο παίρνουμε ένα *Pisco Sour* και ο σερβιτόρος σκάει απ’ τα γέλια, γιατί ποτέ του κανένας δεν παρήγγειλε *Pisco Sour* σαν επιδόρπιο! Έχουμε πολλά να διηγούμαστε και γελάμε πολύ. Κι έτσι θα συνεχίσουμε όλο το υπόλοιπο ταξίδι! ☺

21.12. Έχουμε όλη την ημέρα στη διάθεσή μας. Μετά το πρωινό πάμε στο κέντρο. Ο αέρας είναι πολύ κρύος κι έτσι δεν καταλαβαίνουμε πόσο δυνατός είναι ο ήλιος και καιγόμαστε τρομερά. La Serena είναι μια πανέμορφη αποικιακή πόλη.

Πίνουμε χυμό στο *Café Colonial*. Παρατηρούμε τους περαστικούς και κάθε 10 λεπτά περίπου γελάμε για κάποιον παράξενο. Στο διπλανό τραπέζι κάθονται 3 φανταστικοί παππούδες που απέμειναν από τη δεκαετία του 20. Ένας τέλειος αρχοντάνθρωπος, ένας μαφιόζος κι ένας τρελός δημοσιογράφος. Έτσι μας φαίνεται. Συζητούν και διασκεδάζουν πολύ με τον καφέ τους και το πρώτο *Pisco* της ημέρας. Μετά περπατούμε στο κέντρο και τρώμε χάλια σε μια πολύ όμορφη καφετέρια: σκληρό κρέας ανάμεσα σε δυο καμένες φέτες ψωμί. Γιατί το παραγγείλαμε; Γιατί το όνομά του ήταν όσο φέρελπι: *Barbecue-Sandwich* ☺. Γυρίζουμε στο ξενοδοχείο μας και μετά απ’ τη σιέστα πάμε στην παραλία, όπου πίνουμε καφέ με παγωτό. Σήμερα είναι ημέρα για τεμπέληδες, γιατί και το βράδυ το μοναδικό πρόγραμμά μας είναι να φάμε στο εστιατόριο μας (σολομό με αβοκάντο και ριζότο και

σάλτσα χαβιάρι) και να πιούμε (Malbec). Με μικρούτσικη επήρεια οινοπνεύματος σκάμε απ' τα γέλια με κάθε σαχλαμάρα.

22.12. Νοικιάζουμε ένα αυτοκίνητο και πάμε στην κοιλάδα του Elqui. Το αυτοκίνητο είναι λίγο ξεροκέφαλο, είναι πλήρως ηλεκτρονικό και πολλές φορές παίρνει τις δικές του αποφάσεις. Στην αρχή δουλεύει μόνο ή πρώτη ταχύτητα, και κάποτε ο καπετάν Γιώργος βρίσκει το κατάλληλο κουμπί για να αλλάξει ταχύτητες. Μετά, κάθε φορά που σταματάμε κάπου, αρνείται να ξαναξεκινά. Μετά δουλεύει αρκετή ώρα χωρίς άλλα κόλπα ... ☺ Περνάμε από σεληνιακά τοπία γεμάτα κάκτους, απ' έναν πανέμορφο ταμιευτήρα, στο βάθος καμαρώνουν ήδη τα βουνά που έχουν 4000 μέτρα ύψος και στο τέλος καταλήγουμε στην κοιλάδα του Elqui. Τα ψηλά βουνά είναι γυμνά, αλλά η κοιλάδα είναι τελείως πράσινη— όλα σταφύλια Pisco! Τι μεθύσι φυτρώνει εδώ!

Φτάνουμε στον προορισμό μας, το χωριουδάκι Pisco del Elqui, που βρίσκεται σε 1270 μέτρα ύψος. Το ξενοδοχείο μας που λέγεται Tesoro del Elqui (θησαυρός του Elqui) έχει έναν μαγικό κήπο που ονομάζεται Jardín Secreto (μυστικός κήπος), στο οποίο βρίσκεται και το σπιτάκι μας με 2 δωμάτια και μια κοινή βεράντα. Μπροστά απ' την πόρτα μας φυτρώνουν τριαντάφυλλα κι ένα δέντρο αβοκάντο. Ο Γιώργος προσπαθεί να σβήσει τον κινητήρα του αυτοκινήτου μας, αλλά καταφέρνει μόνο να βάλει μπρος τον υαλοκαθαριστήρα. „Οιγκ, οιγκ“. Η Paulina κι εγώ βλέπουμε το κατάπληκτο βλέμμα του και σκάμε απ' τα γέλια. Φανταζόμαστε τι άλλα κόλπα ξέρει αυτό το αμάξι κι εν τω μεταξύ ο Γιώργος καταφέρνει να το σβήσει.

Το βράδυ πάμε σ' ένα εστιατόριο του χωριού και χαίρομαι πολύ γιατί έχει pastel de choclo! Και Pisco, βέβαια, σ' αυτό το χωριό δε λείπει. Σήμερα έχει πανηγύρι, και γι' αυτό κάνουν μεγάλο πυροτέχνημα και η Paulina είναι ευτυχισμένη. Τρελαίνεται για πυροτεχνήματα. Μετά καθόμαστε λίγο ακόμα στη βεράντα μας και είμαστε 100% ευχαριστημένοι.

23.12. Μέρα τεμπέληδων και σήμερα. Το πρωί ξαπλώνουμε στην πισίνα και το απόγευμα κάνουμε εκδρομή στο Mirador de Flores απ' όπου έχουμε υπέροχη θέα στην κοιλάδα του Pisco.

Μετά απ' ένα μικρό δείπνο στο ξενοδοχείο ξεκινάμε για το γύρο των άστρων. Στις 9 και 20 μας πάνε στο τέλος της κοιλάδας. Σε ύψος 1700 μέτρων, πίσω απ' έναν τοίχο που μας προστατεύει απ' τη φωτορύπανση, μας δίνουν ξαπλώστρες και κουβέρτες και κοιτάζουμε τα άστρα. Μέσα απ' τον γαλαξία βλέπουμε τα σύννεφα του Magellan, τον άστρο του Νότου, τον Ωρίωνα, τον Ταύρο, τον Μεγάλο Ποταμό και τον Σκύλο, όλα ανάποδα, εδώ στο νότιο ημισφαίριο. Φταίνει οι Έλληνες που βρήκανε όλους αυτούς τους αστερισμούς στο βόρειο ημισφαίριο, μας εξηγεί ο ξεναγός. Βέβαια που φταίνει οι Έλληνες! ☺ Μαθαίνουμε και βλέπουμε πολλά ενδιαφέροντα που δε χωράνε σ' αυτή την έκθεση. Καλύτερα να πάτε και να τα μάθετε μόνοι σας. Στη 1 τη νύχτα ο ξεναγός βγάζει φωτογραφίες από μας και τα άστρα. Στη 1 και μισή μας πάει σπίτι και καθόμαστε λίγο ακόμα στη βεράντα μας για να κουβεντιάσουμε για όλα τα ωραία που είδαμε. Κάνει κρύο και γι' αυτό ο Γιώργος φοράει κουκούλα και μοιάζει με γριούλα που κάνει την Paulina να σκάσει απ' τα γέλια. Για πρώτη φορά σήμερα. ☺

24.12. Η Paulina μας λέει, ότι κατά τύχη η αδελφή της η Claudia συνάντησε μια απ' τις θείες που φρόντιζαν το 1991 τις 4 αδελφές μέσα στα πλαίσια του προγράμματος της οργάνωσης World-Vision και ότι αυτή η θεία θέλει να μας γνωρίσει. Χαιρόμαστε πολύ γι' αυτό! Το απόγευμα επισκεπτόμαστε το οινοπνευματοποιείο Mistral. Όταν μαθαίνουμε ότι για το Pisco χρησιμοποιούνται αυστριακά σταφύλια, καταλαβαίνουμε γιατί το Pisco είναι τόσο νόστιμο. ☺

Στις 7 το απόγευμα ξεκινάει το χριστουγεννιάτικο δείπνο στο ξενοδοχείο. Τρομάζουμε γιατί μας βάζουν σ' ένα τραπέζι που κάθονται μόνο Γάλλοι. Πώς να μιλήσουμε μαζί τους, αφού ξέρουμε ότι οι Γάλλοι δε μιλάνε ξένες γλώσσες; Αλλά γρήγορα καταλαβαίνουμε ότι αυτή η προκατάληψη είναι λάθος, γιατί μπορούμε να κουβεντιάσουμε μαζί τους άνετα στα αγγλικά και στα ισπανικά. Ο όμορφος René με τις εντυπωσιακές ξανθές μπούκλες του μιλάει ακόμα και λίγα γερμανικά.

Το φαγητό είναι πολύ νόστιμο: Φρέσκο ψωμί με διάφορες σάλτσες, Pisco Sour, εννοείται, σαλάτα με καρύδια, χοιρινό γεμιστό φιλέτο με μικρές ντομάτες και πουρέ από πατάτες και για επιδόρπιο κρέμα γάλακτος με σάλτσα από κόκκινο βατόμουρο. Μετά πάμε όλοι στον κήπο και κουβεντιάζουμε αρκετή ώρα. Πάμε νωρίς για ύπνο, γιατί αύριο θα φύγουμε...

25.12. ... προς La Serena. Εκεί επιστρέφουμε το ξεροκέφαλο αμάξι μας (κρίμα!) και ο Γιώργος είναι ευτυχισμένος να συνεχίσει το ταξίδι μ' ένα τελείως κανονικό αυτοκίνητο. Παίρνουμε την Panamericana προς Valparaíso, όπου φτάνουμε στις 5 το απόγευμα. Μένουμε στο όμορφο μικρό ξενοδοχείο MM450. Πάμε στη Viña del Mar, για να αφήσουμε το αυτοκίνητο και μετά θέλουμε να γυρίσουμε στο Valparaíso με λεωφορείο, αλλά το κόκκινο micro-bus 612 που μας προτείνανε, δεν έρχεται. Ξαφνικά σταματάει ένα πράσινο micro-bus και ο «εισπράκτορας» θέλει οπωσδήποτε να έρθουμε μαζί τους. Μας υπόσχεται ότι θα μας πάει χωρίς πρόβλημα στον προορισμό μας και ότι θα μας πει πού πρέπει να κατεβούμε. Δε μας αφήνει να πάρουμε εισιτήρια και κάθε 5 μέτρα μας λέει

ότι «σε λίγο θα φτάσουμε». Μας αφήνει κάπου στο Valparaíso και μετά από αρκετό καιρό βρίσκουμε το ξενοδοχείο μας. Εν πάση περιπτώσει ήταν αστεία περιπέτεια με συμπαθητικούς τρελούς – όλος ο κόσμος μπορεί να ταξιδεύει με κανονικό λεωφορείο... Το βράδυ τρώμε πολύ καλά στο ξενοδοχείο μας: Ψαρόσουπα, pastel de jaiba, μαζί μ' αυτό Pisco Sour και μετά Carmenere. Το εστιατόριο κλείνει ήδη στις 11 το βράδυ και πάμε πολύ νωρίς για ύπνο. Για τελευταία φορά σ' αυτές τις διακοπές.☺

26.12. Μετά απ' ένα πολύ νόστιμο πρωινό αρχίζει ο γύρος του Valparaíso και της Viña del Mar που θα διαρκέσει 3 ώρες, έτσι γράφει το πρόγραμμα. Η ξεναγός μας συνέχεια τηλεφωνεί ή στέλνει SMS. Πού και πού μας εξηγεί κάτι και μετά μας ρωτάει αν θέλουμε να επισκεφτούμε και τη Viña del Mar. Παράξενη ερώτηση, αφού ανήκει στην εκδρομή. Ανεβαίνουμε λοιπόν σ' ένα micro-bus και μας κάνει να πληρώσουμε τα εισιτήρια μας, και αυτό παράξενο, γιατί κανονικά τα εισιτήρια είναι μέσα στην τιμή της εκδρομής. Ξαφνικά μας λέει να τη πάρουμε τηλέφωνο αν θέλουμε μεθαύριο να πάμε μαζί της στην Isla Negra, σηκώνεται και κατεβαίνει απ' το λεωφορείο. Εξαφανίστηκε! Δεν ξέρουμε πού να κατεβούμε, τι να επισκεφτούμε στη Viña del Mar, τίποτα. Μένουμε κατάπληκτοι. Όχι, δεν έχει φωτογραφίες απ' τα πρόσωπά μας αυτή τη στιγμή, να τα φανταστείτε μόνοι σας. ☺ Έχει περάσει μόνο 1 ½ ώρα... Κατεβαίνουμε κάπου και πάμε βόλτα στη Viña del Mar. Πίνουμε ένα χυμό chirimoya και είμαστε αρκετά καλά και χωρίς την Claudia, έτσι τη λένε την καλή, αλλά Paulina είναι έξω φρενών. ☺

Στη ρεσεψιόν ρωτάμε αν μπορούν να βρουν άλλο ξεναγό για μας και κάνουμε κράτηση για μεθαύριο για να πάμε στην Isla Negra με τον José Manuel Cid. Η Claudia μας στέλνει SMS και μας ειδοποιεί ότι για την εκδρομή στην Isla Negra θέλει 160.000 πέσος (περίπου 180 ευρώ). Η Paulina της απαντάει ότι δεν τη χρειαζόμαστε πια. Δεν ξαναγράφει πια, ευτυχώς.

Το βράδυ βρίσκουμε ένα πολύ αστείο εστιατόριο με καλό φαγητό, χαρούμενους σερβιτόρους και τραπεζομάντηλα φτιαγμένα από φύλλα της σατιρικής εφημερίδας „The Clinic“. „The Clinic“ κοροϊδεύει προ πάντων τον καινούργιο πρόεδρο της Χιλής. Αυτό που βλέπετε στην παρακάτω φωτογραφία κάτω αριστερά, δεν είναι 100% κατάλληλο για τραπεζαρία, αλλά δεν πειράζει, είναι πολύ καλό! Λέει «Σας ευχόμαστε καλή δεύτερη χρονιά, κύριε πρόεδρε».

27.12. Επισκεπτόμαστε το Valparaíso και θαυμάζουμε τα ειδυλλιακά δρομάκια, τα σπίτια στολισμένα με εντυπωσιακά γκράφιτι, την πανέμορφη θέα της ακτής...

Επισκεπτόμαστε τη La Sebastiana, το σπίτι του Pablo Neruda στο Valparaíso. Της Παουλίνας κάνει μεγάλη εντύπωση, ότι οι παντόφλες του ποιητή βρίσκονται ακόμα κάτω απ' το κρεβάτι του. Την υπόλοιπη μέρα περνάμε με βόλτες, σιέστα, κλπ. Το βράδυ πάμε πάλι στο The Clinic και γελάμε πολύ για το σερβιτόρο που θέλει να φτιάξει το mojito μας με βασιλικό, γιατί τελείωσε το дуόσμο.

28.12. Ο José Manuel μας παίρνει απ' το ξενοδοχείο και ξεκινάμε προς Isla Negra, όπου βρίσκεται το δεύτερο σπίτι του Pablo Neruda. Η εκδρομή κοστίζει 120.000 πέσος, και σε αντίθεση με την προσφορά της Κλάουδιας, η τιμή αυτή περιέχει όλα τα εισιτήρια, νερό, ένα κέικ και ένα μπουκάλι σαμπάνια. Αργότερα θα μάθουμε, γιατί έφερε τη σαμπάνια. Στη διαδρομή μας διηγείται πολλά ενδιαφέροντα για τη Χιλή, ακόμα και δυσάρεστα, που συνήθως οι ξεναγοί αποκρύπτουν απ' τους τουρίστες. Μαθαίνουμε ότι πολλές νοτιοαμερικανικές χώρες μισούν τη Χιλή. Του Περού του πήρε το νίτρο, της Βολιβίας την πρόσβαση στη θάλασσα, στον πόλεμο για τα νησιά του Φόκλαντ υποστήριξε τους Άγγλους εναντίων των Αργεντινών, και στο μουντιάλ ένας Χιλιανός ποδοσφαιριστής έβαλε το δάχτυλό του στον πσινό ενός Ουρουγουανού παίκτη. Φίλοι της Χιλής είναι ακόμα το Μεξικό και η Βραζιλία, και αυτές οι φιλίες δεν κινδυνεύουν, γιατί η Χιλή δε θα παίξει στο επόμενο μουντιάλ. ☺ Όταν φτάνουμε στην Isla Negra, βλέπουμε την Claudia (!), που αυτή τη στιγμή στέλνει τους τουρίστες της στο ταμείο για να αγοράσουν τα εισιτήρια τους(!!!!) Κάνει σαν μα μη μας έβλεπε, πάλι καλά. Επισκεπτόμαστε το σπίτι και μετά ο José Manuel μας πάει στην έρημη παραλία Tunquén, γιατί θέλει να καταλάβουμε την ατμόσφαιρα που τόσο αγαπούσε ο Pablo Neruda. Την ησυχία, τον ήχο των κυμάτων, του αέρα, των πουλιών. Τίποτε άλλο. Έχει μια λιμνούλα με υδρόβια πτηνά, λουλούδια και άγρια αλόγα. Καθόμαστε στην άμμο, για να απολαύσουμε απ' όλα αυτά. Τώρα καταλαβαίνουμε, γιατί ο José Manuel έφερε τη σαμπάνια. Για να αισθανθούμε πώς ο Pablo Neruda απολάμβανε όχι μόνο το ειδυλλιακό μέρος, αλλά και ένα ωραίο ποτηράκι σαμπάνια... Μετά απ' το ωραίο πικνίκ ο José Manuel μας πάει πίσω στο Valparaíso και λέμε στους υπαλλήλους στη ρεσεψιόν

ότι είναι ο καλύτερος και πρέπει να τον προτείνουν σε όλους τους τουρίστες που θέλουν να κάνουν εκδρομές.

Το βράδυ πάμε πάλι στο The Clinic και η Paulina κι εγώ διαπιστώνουμε, ότι απ' τις πολλές βόλτες χθες στο Valparaíso έχουμε φοβερό πόνο των μυών. Η σερβιτόρα που είναι φυσιοθεραπευτής μας συστήνει ένα μασάζ. Η Paulina όμως δεν έχει σύντροφο μαζί της., «Τότε δώστε της πιο πολύ οινόπνευμα», προτείνει.

29.12. Πάμε με πούλμαν στη Conserción, όπου μας παίρνει ο ανιψιός της Παουλίνας, ο Ινάν. Μας πάει στο αεροδρόμιο, όπου παίρνουμε το αυτοκίνητό μας και πάμε στο Τομέ. Εκεί μας περιμένουν ο άνδρας της Παουλίνας, Israel, ο γιος της, Fernando, και η εγγονή της, Θαΐς.

Μετά το δείπνο πίνουμε κόκκινο κρασί και ακούμε το Canto General του Pablo Neruda στο YouTube. Στη Χιλή δεν ξέρει κανείς, ότι ο Μίκης Θεοδωράκης σύνθεσε αυτό το έργο και ότι στην Ευρώπη είναι

τόσο μεγάλη επιτυχία. Ούτε καν οι υπάλληλοι στα σπίτια του Neruda δεν έχουν ιδέα. Ντροπή! Αλλά η οικογένεια της Παουλίνας το γνωρίζει. Ένα πρώτο βήμα...

30.12. Η Paulina μας έφτιαξε ένα υπέροχο πρωινό: Αβοκάντο, ζαμπόν, σαλάμι, τυρί, ντομάτες, αυγά, γιαούρτι, χυμό, καφέ, φρέσκο ψωμί! Στον γύρο μας πρόσεξε τι μας άρεσε στα ξενοδοχεία, και τώρα μας τα βάζει όλα! Αρχίζουμε να τρώμε και κάνουμε „μμ“, οι άλλοι μπαίνουν στο τραγούδι και όλοι μαζί κάνουμε ένα τεράστιο „μμμμμμμμμμμμμμ“. Σκάμε απ' τα γέλια, για πρώτη φορά σήμερα. Πρέπει να σας πω, ότι τα γέλια αυτά δεν είναι πάντα τελείως ακίνδυνα, γιατί πού και πού συμβαίνει, ότι η Marisol και η Paulina ξαφνικά αναπηδούν απ' τις θέσεις τους και τρέχουν στην τουαλέτα. «Τα κάνουν πάνω τους απ' τα γέλια», μας εξηγούν οι άλλοι. Μετά έρχεται η Θαΐς και δέχεται τα δώρα μας. Λίγο αργότερα βρίσκει στο δωμάτιο μας και τα δώρα για τα άλλα παιδιά και τα ανοίγει. Της τα παίρνουμε πάλι και δεν ενοχλείται, έχει αρκετά, ας πάρουν και οι άλλοι κάτι. Μετά πάμε στο σουπερμάρκετ και αγοράζουμε για την παραμονή Πρωτοχρονιάς. Θα είμαστε 20 άτομα, γι' αυτό αγοράζουμε ΠΟΛΥ. Μετά επισκεπτόμαστε τους θαλάσσιους λέοντες στην παραλία του Τομέ και μετά πάμε σπίτι για να φάμε με την Paulina, τον Israel, τον Fernando, την αδελφή της Παουλίνας Marisol, τον άνδρα της César και τις κόρες τους Belén και Valeska. Η Θαΐς είναι στο νηπιαγωγείο και η Κάτι στη δουλειά της. Οι υπόλοιποι φιλοξενούμενοι θα έρθουν αύριο... Μετά πίνουμε και γελάμε πολύ! ☺

31.12. Το πρωί έρχονται όλοι οι άλλοι: Η θεία απ' τη World-Vision, Yolanda (τη λέμε θεία Yoli), η αδελφή της Παουλίνας Claudia με τον άνδρα της Ignacio από την φυλή των μαπούτσε και τα παιδιά τους Iván και Antonella, η αδελφή της Παουλίνας Sonia με τον άνδρα της Manuel και τα παιδιά τους Kevin και Jorge. Η Paulina, η Claudia και η Marisol περνάνε όλη την ημέρα στην κουζίνα κι εμείς πάμε με τη Sonia και την Κάτι στο κέντρο, για να πάρουμε μπίρες και άλλα πράγματα για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Μετά το σουπερμάρκετ είναι άδειο... ☺ Όταν γυρίσουμε σπίτι, οι 3 αδελφές έχουν στρώσει το τραπέζι και φτιάξει ένα υπέροχο δείπνο. Η Paulina κάνει μια ομιλία και κλαίει απ' τη συγκίνηση. Λέει ότι είναι τόσο ωραίο για εκείνη να έχει όλη την οικογένεια κι εμάς, τους θετούς γονείς της, μαζί της και να γιορτάσουμε όλοι μαζί. Μετά όλοι είμαστε συγκινημένοι. Μετά το δείπνο η θεία Yoli με ρωτάει τι ώρα γιορτάζουν στην Αυστρία την Πρωτοχρονιά. Στις 8 το βράδυ, της λέω. Και όταν λίγο πριν τις 8 μας φωνάζουν να μπούμε μέσα, ξεκινάει ένα βαλς στο YouTube, μας βάζουν ένα ηλίθιο καπελάκι και ανοίγουν ένα μπουκάλι σαμπάνια, καταλαβαίνουμε, γιατί ρώτησε η θεία Yoli και χαιρόμαστε πολύ. Όλοι χορεύουμε βαλς και μετά προετοιμαζόμαστε για τη χιλιανή Πρωτοχρονιά, πίνοντας Pisco και κρασί και χορεύοντας πολύ. Χορεύω με το Γιώργο και τους 4 συζύγους, τους οποίους η θεία Yoli δε θέλει ούτε δώρο, που μου λέει κρυφά, όταν τη ρωτώ, πώς τους βρίσκει. Κάποτε πάμε για ύπνο... Έχει διαφορετικές θεωρίες για το πότε ακριβώς...

1.1.2018 Στη μια το μεσημέρι τρώμε πρωινό με όλη την οικογένεια. Μερικοί όμως πίνουν μόνο χάπια κατά του πονοκεφάλου. ☺ Μετά πάμε στο κοιμητήριο, για να επισκεφτούμε τους γονείς της Παουλίνας. Τους φέρνουν λουλούδια, ένα τεράστιο πλαστικό μπουκάλι σαμπάνιας και πλαστικά ποτήρια και με αυτά στολίζουν τον τάφο. Μετά η Claudia μου εξηγεί, ότι του πατέρα τους πάντα άρεσε πολύ να καπνίζει και γι' αυτό ανάβει ένα τσιγάρο και του το βάζει στο χώμα του τάφου. Ο Kevin είναι πεπεισμένος, ότι ο παππούς του πραγματικά το καπνίζει.

Πάμε στην παραλία, όπου η Sonia, ο Manuel, τα παιδιά τους, ο Ignacio και τα παιδιά της Κλάουδιας κάνουν μπάνιο. Εμείς πάμε με τη θεία Yoli στο καφενείο, πίνουμε χυμό και κουβεντιάζουμε αρκετή ώρα. Μετά παίρνουμε τους άλλους απ' την παραλία και γυρίζουμε σπίτι. Η Sonia, η Claudia και οι δικοί τους φεύγουν μετά το φαγητό, η Marisol και οι δικοί της όμως θα μείνουν μέχρι αύριο. Το βράδυ πάμε με την Paulina και τον Israel στην παραλία για να πιούμε μπιρίτσες και να

κουβεντιάσουμε μόνο εμείς οι τέσσερις. Αργότερα έχουμε πολλή πλάκα με τη Marisol, το César, την Valeska και την Belén. Αμέτρητα τα γέλια!

2.1. Πάμε με την Paulina και τον Israel στην Concepción. Οι δυο είναι τέλειοι ξεναγοί κι έτσι γνωρίζουμε σωστά την πόλη αυτή.

Τα μεσημέρι τρώμε στο σπίτι της Κλάουδιας και χαιρόμαστε, γιατί έρχεται και η θεία Yoli. Μας φτιάχνουν pastel de choclo, τι χαρά!!! Με πολύ πάθος μου δείχνουν, πώς φτιάχνεται. Γνωρίζω την ανιψιά του Ignacio, Salomé κι εκείνη είναι μαπούτσε. Μου εξηγεί πολλά για την ιστορία αυτής της φυλής και μου χαρίζει μια σημαία των μαπούτσε. Τώρα ανήκω στους πολεμιστές για τα δικαιώματά τους. Παλιά εκμεταλλεύτηκαν τους μαπούτσε, τους πήραν ή τους κατέστρεψαν τα εδάφη τους. Τώρα όμως μορφώνονται, σπουδάζουν στα πανεπιστήμια και αρχίζουν να αντιστέκονται.

Πάμε στο πανεπιστήμιο κι επισκεπτόμαστε ένα μνημείο για τους φοιτητές που σκοτώθηκαν στη δικτατορία. Καμαρώνουν πολύ το ωραίο πανεπιστήμιο τους και μας δείχνουν τα πάντα.

Στις διαδηλώσεις εναντίων της καταπίεσης των μαπούτσε μπορούν να κρύβονται στο πανεπιστήμιο απ' την αστυνομία, μας λένε. Βλέπουμε τον σκελετό ενός δεινοσαύρου και ο Israel και ο Ignacio ξέρουν ότι η Marisol και ο César το φάγαν.

Το βράδυ καθόμαστε και κουβεντιάζουμε με την Paulina και τον Israel κι επειδή πρέπει να φύγουμε αύριο, πάμε λίγο πιο νωρίς για ύπνο.

3.1. Τρώμε πρωινό με την Paulina, την Kathi και τον Israel, αποχαιρετούμε λυπημένοι και φεύγουμε. Πάμε στο Santiago. Μένουμε πάλι στο ξενοδοχείο Carmenere. Το βράδυ πάμε να φάμε για τελευταία φορά σ' αυτές τις διακοπές jaiba, empanadas de mariscos και μια μπιρίτσα. Στις 10 πάμε για ύπνο, γιατί αύριο θα μας πάρουν στις 3, αηδίες!

4.1. Στις 6 το πρωί πάμε στο Rio. Εκεί περιμένουμε 10 ώρες, τις οποίες περνάμε σ' ένα ξενοδοχείο του αεροδρομίου. Η πτήση μας με τη Lufthansa στη Φρανκφούρτη είναι χάλια. Γέμισαν καλά το αεροπλάνο, δεν έχουμε καθόλου χώρο. Τέτοιες συνθήκες φυλάκισης είναι συνήθως αιτία διαμαρτυριών της Amnesty International.

32 ώρες αργότερα φτάνουμε στη Βιέννη, ο Manuel μας παίρνει, η Martha έχει φροντίσει καλά το σπίτι μας, είμαστε κουρασμένοι, αλλά και πού ευχαριστημένοι, και ο Γιώργος αρχίζει με πάθος να σχεδιάζει το επόμενο ταξίδι μας! ☺